
Tekst Ewangelii (J 20,1-9): A pierwszego dnia po szabacie, wczesnym rankiem, gdy jeszcze było ciemno, Maria Magdalena udała się do grobu i zobaczyła kamień odsunięty od grobu. Pobiegnęła więc i przybyła do Szymona Piotra i do drugiego ucznia, którego Jezus kochał, i rzekła do nich: «Zabrano Pana z grobu i nie wiemy, gdzie Go poszukać».

Wyszli więc Piotr i ów drugi uczeń i szli do grobu. Biegli oni obydwoj razem, lecz ów drugi uczeń wyprzedził Piotra i przybył pierwszy do grobu. A kiedy się nachylił, zobaczył leność, jednak nie wszedł do grobu. Nadszedł potem także Szymon Piotr, idący za nim. Wszedł on do wnętrza grobu i ujrzał leność oraz chustę, która była na Jego głowie, lecz nie razem z lenościami, ale oddzielnie zwiniętą na jednym miejscu. Wtedy wszedł do wnętrza także i ów drugi uczeń, który przybył pierwszy do grobu. Ujrzał i uwierzył. Dotąd bowiem nie rozumieli jeszcze Pisma, [które mówi], że On ma powstać z martwych.

«Wtedy wszedł do wnętrza także i ów drugi uczeń, który przybył pierwszy do grobu. Ujrzał i uwierzył.»

Mons. Joan Enric VIVES i Sicília Obispo de Urgell

(Lleida, Hiszpania)

Dzisiaj, jest «dzień, który da nam Pan», śpiewamy przez cały okres paschalny. I rzeczywiście to wyrażenie z Psalmu 117 pogłębia celebrację chrześcijańskiej wiary. Ojciec wskrzesił swego Syna Jezusa Chrystusa, Umiłowanego – tego, w którym ma upodobanie gdy umiłowaliśmy wszystkich, a po dar życia z siebie.

Przeżywamy Wielkanoc z wielką radością. Chrystus zmartwychwstał: zwyciężymy to wydarzenie pełni radości i miłości. Dzięki Chrystusowi pokonał śmierć, grzech, i smutek...i otworzył nam drzwi nowego życia, autentycznego życia, które Duch Święty ofiarowuje nam z czystej łaski. Niech nikt dzisiaj nie będzie smutny! Chrystus

jest naszym Pokojem i naszą Droga na zawsze. On dziś «objawia w pełni człowieka samemu człowiekowi i okazuje mu najwyższe jego powołanie». (Sobór Watykański II. Gaudium et Spes, 22).

Wielkim znakiem, który ukazuje nam dziś Ewangelia jest pusty grób Jezusa. Już nie musimy szukać poróż umarłych Tego, który żyje, gdy zmartwychwstał. A uczniowie, którzy go potem ujrzeli zmartwychwstałego – to znaczy doświadczyli go realnie podczas cudownego spotkania, zrozumieją, że w grobie została pustka. Pusty grób i ukazywanie się Jezusa są wielkimi znakami dla wierzących. W Ewangelii czytamy, że «wszedł do wnętrza także i ów drugi uczeń, który przybył pierwszy do grobu. Ujrzał i uwierzył» (J 20,8). Umie dostrzec zmysłem wiary, że ta pustka, a także leżące próżno oraz chusta, która była na Jego głowie, leżały nie razem z próżnami, ale oddzielnie zwinięte na jednym miejscu są ważnymi znakami paschy Boga, nowego życia. Myśliciele potrafili dostrzec to, czego nie dostrzegali inni, i wystarczająco jej małe znaki. Uczeń, «którego Jezus kochał» (J 20,2) kierował się miłośnikami, którzy otrzymali od Chrystusa.

“Ujrzał i uwierzył” uczniów muszą stać się także i nasze. Odnówmy naszą wiarę paschalną. Niech Chrystus będzie we wszystkim naszym Panem. Pozwólmy, by jego życie ożywiało nasze, odnowmy sakrament chrztu świętego, który otrzymaliśmy. Stawajmy się Jego apostołami i uczniami. Kierujmy się miłośnikami i głoszącymi wszystkim radość płynącą z wiary w Chrystusa. Bądźmy pełnymi nadziei świadkami Jego zmartwychwstania.